यद्येवमिह कर्तव्यं वत्स्याम्यत्रमसंशयं ।
अतो ऽन्यथा न मे वासो वर्तते हृदये क्वचित् ॥ ४४ ॥
तां प्रहृष्टेन मनसा राजमातेदमब्रवीत् ।
सर्वमेतत्करिष्यामि दिष्ट्या ते व्रतमीदृशं ॥ ४५ ॥
एवमुक्त्वा ततो भैमीं राजमाता विशांपते ।
उवाचेदं दुहितरं सुनन्दां नाम भारत ॥ ४६ ॥
सैरंध्रीमभिजानीष्व सुनन्दे देवरूपिणीं ।
वयसा तुल्यतां प्राप्ता सखी तव भवत्वियं ॥ ४७ ॥
ततः परमसंहृष्टा सुनन्दा गृहमागमत् ।
दमयन्तीमुपादाय सखीभिः परिवारिता ॥ ४८ ॥

॥ इति नलोपाख्याने त्रयोदशो ऽध्यायः ॥

बृहदश्व उवाच ।

उत्सृज्य दमयन्तीं तु नलो राजा विशांपते ।
ददर्श दावं दह्यन्तं महान्तं गहने वने ॥ १ ॥
तत्र शुश्राव शब्दं वै मध्ये भूतस्य कस्यचित् ।
अभिधाव नलेत्युच्चैः पुण्यश्लोकेति चासकृत् ॥ २ ॥
मा भैरिति नलश्चोक्त्वा मध्यमग्नेः प्रविश्य तं ।
ददर्श नागराजानं शयानं कुण्डलीकृतं ॥ ३ ॥
स नागः प्राञ्जलिर्भूत्वा वेपमानो नलं तदा ।
उवाच मां विद्धि राजन्नागं कर्कोटकं नृप ॥ ४ ॥
मया प्रलब्धो महर्षिर्नारदः स महातपाः ।
तेन मन्युपरीतेन शप्तो ऽस्मि मनुजाधिप ॥ ५ ॥